

Capitolul I. Încetarea de drept a contractului individual de muncă

I. Încetarea contractului individual de muncă pe durată determinată. Expirarea termenului convenit. Obiectul probațiunii

C. muncii, art. 56 lit. j)^[1], art. 287^[2]

■ Contractul individual de muncă pe durată determinată încetează de drept, la expirarea termenului convenit.

■ Detașarea nu este un caz de suspendare de drept a contractului individual de muncă, ci un caz de suspendare facultativă, la inițiativa angajatorului, căruia nu i se poate cere să probeze faptul negativ al nesuspendării, ci rămâne în sarcina celui care-l invocă dovada faptului pozitiv, contrar celui negativ, afirmat de partea care se apără.

■ Plasarea sarcinii probei la angajator are întocmai semnificația explicitată, respectiv obligația acestuia de a depune probele actelor și faptelor pe care este ținut de lege să le îndeplinească (cum ar fi, de exemplu, dovada că a efectuat cercetarea prealabilă în cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare ori în apărare, după ce, în prealabil, salariatul va fi depus propriile dovezi în justificarea pretențiilor, iar nu probe în contra oricărui susțineri, oricât de nedovedite, ale părții adverse, transformând nevoile probațiunii, în astfel de litigii, într-o *probatio diabolica*, în care angajatorul ar fi ținut să probeze și fapte negative, sub sancțiunea de a considera dovedite susținerile contrare, chiar neprobate, ale celeilalte părți).

*C.A. București, s. a VII-a civ., confl. mun. și asig. soc.,
dec. nr. 1262/R din 28 februarie 2011, nepublicată*

Prin sentința civilă nr. 4625/28.05.2010, pronunțată de Tribunalul București, Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, a fost respinsă acțiunea formulată de reclamanta D.S. în contradictoriu cu pârâtul M.D.R.T., ca nefondată.

^[1] În urma republicării Codului muncii (M. Of. nr. 345 din 18 mai 2011), lit. j) a art. 56 a devenit lit. i).

^[2] În urma republicării Codului muncii (M. Of. nr. 345 din 18 mai 2011), art. 287 a devenit art. 272.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că, prin Ordinul nr. xxxx/10.12.2007, emis de pârât, reclamanta a fost angajată în cadrul autorității pârâte cu contract individual de muncă pe perioada detașării domnului A.M., în funcția de consilier. În acest sens, a fost încheiat contractul individual de muncă pe durată determinată nr. xxx/03.12.2007, începând cu 03.12.2007, contract a cărui durată a fost prelungită prin actul adițional din 26.11.2008, până la 03.11.2009. Prin actul adițional nr. 2 la contractul individual de muncă pe durată determinată nr. xxx/03.12.2007, durata contractului de muncă a fost prelungită până la 03.12.2009. Prin Ordinul nr. 1xxx/04.12.2009, emis de M.D.R.T., s-a dispus încetarea contractului individual de muncă pe durată determinată al reclamantei.

În conformitate cu dispozițiile art. 80 alin. (3) C. muncii, contractul individual de muncă pe durată determinată poate fi prelungit și după expirarea termenului inițial, cu acordul scris al părților, dar numai înăuntrul termenului prevăzut de art. 82 alin. (1) (2 ani) și de cel mult de două ori consecutiv. De asemenea, potrivit art. 56 lit. j) C. muncii, contractul individual de muncă încetează de drept la data expirării termenului contractului individual de muncă, încheiat pe durată determinată.

Raportat la starea de fapt reținută, tribunalul a constatat că pârâtul a respectat dispozițiile legale citate, iar susținerile reclamantei, în sensul că raporturile sale de muncă ar trebui prelungite până la 31.12.2011 (data încetării detașării numitului A.M.), sunt eronate, în condițiile în care nu ne aflăm în prezența situației expuse de art. 82 alin. (2) C. muncii, contractul individual de muncă al numitului A.M. nefiind suspendat, pentru a putea duce la concluzia că angajatorul era obligat să încheie contractul de muncă cu reclamanta, până la încetarea motivelor care au determinat suspendarea. Mai mult, reclamanta a semnat actele adiționale la contractul individual de muncă, ale căror clauze sunt clare în privința datei la care încetează raporturile juridice de muncă. De asemenea, tribunalul a reținut că este nefondată susținerea reclamantei, în sensul că orice modificare a ordinului ministrului urmează a se face exclusiv printr-un act de o valoare juridică egală, atâta vreme cât contractul individual de muncă al acesteia a încetat prin ordinul ministrului, pe care reclamanta nu a înțeles să îl conteste.

Pentru aceste considerente, tribunalul a reținut că acțiunea reclamantei este nefondată, respingând-o ca atare.

Împotriva sus-menționatei hotărâri, în termen legal a declarat recurs S.D.

Cercetând recursul declarat, în limita criticilor formulate, Curtea reține că acesta este nefondat.

Într-adevăr, se constată că încetarea contractului individual de muncă al reclamantei, la 03.12.2009, s-a produs de drept, atât în puterea dispozițiilor art. 56 lit. j), referitoare la expirarea termenului pentru care contractul încheiat pe durată determinată a fost convenit, cât și ale art. 82 alin. (1) raportat la art. 80 alin. (3) din același act normativ, care dispun asupra posibilității de prelungire a contractului pe perioadă determinată, de cel mult două ori și numai în interiorul termenului de 24 de luni. Aceste dispoziții sunt imperative și se impun oricărei autorități administrative care le aplică, astfel că Ordinul nr. xxxx/10.12.2007, care a dispus asupra angajării reclamantei pe perioada detașării unui alt salariat, nu poate produce efecte în materia relațiilor de muncă ce se vor naște, decât tot în limita și cu respectarea prescripțiilor Codului muncii, anterior enunțate.

Din această perspectivă, se constată că între părți s-a încheiat contractul individual de muncă pe durată determinată, nr. xxx/03.12.2007, cu începere din aceeași dată. Durata acestui contract a fost precizată prin actul adițional încheiat la 26.11.2008, ca fiind până la 03.11.2009. La 19.10.2009 a fost convenit actul adițional nr. 2, care a prelungit durata aceluiași contract până la 03.12.2009. Se reține că, deși mențiunea de la pct. C a acestui act adițional prevede prorogarea duratei până la 02.05.2010, la semnarea lui, de către reprezentantul ministerului angajator, s-a făcut amendarea textului referitor la durată, în sensul că aceasta este 03.12.2009, rezultând că acordul părților nu s-a realizat decât până la această dată, fiind de altfel cea mai mare durată permisă de lege, dincolo de care relațiile contractuale ar fi încetat în puterea legii, conform art. 82 alin. (1) C. muncii.

Se reține și că nu s-a dovedit incidența în speță a prevederilor art. 82 alin. (2) C. muncii, care stipulează, prin derogare de la regula înscrisă în alin. (1) al aceluiași articol, cu privire la durata maximă de 24 de luni, că, în cazul în care contractul individual de muncă pe durată determinată s-a încheiat pentru a înlocui un salariat al cărui contract de muncă este suspendat, cel dintâi va expira la momentul încetării motivelor care au determinat suspendarea contractului salariatului titular. Astfel, în cauză, salariatul titular este detașat, iar angajatorul a arătat că raporturile de muncă cu acesta nu au fost suspendate.

Or, în condițiile în care detașarea nu este un caz de suspendare de drept a contractului individual de muncă, ci un caz de suspen-

dare facultativă, la inițiativa angajatorului, potrivit art. 52 alin. (1) lit. e), iar în speță acesta a susținut că nu a suspendat raporturile de muncă ale salariatului său detașat și nici vreun indiciu ori început de probă sub acest aspect nu există, nu i se poate cere să probeze faptul negativ al nesuspendării, ci rămâne în sarcina celui care-l invocă, dovada faptului pozitiv, contrar celui negativ afirmat de partea care se apără. Nici prevederile art. 287 din Legea nr. 53/2003 nu susțin o altă concluzie, plasarea sarcinii probei la angajator având întocmai semnificația explicitată, respectiv obligația acestuia de a depune probele actelor și faptelor pe care este ținut de lege să le îndeplinească (cum ar fi, de exemplu, dovada că a efectuat cercetarea prealabilă în cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare ori în apărare, după ce, în prealabil, reclamantul va fi depus propriile dovezi în justificarea pretențiilor, iar nu probe în contra oricărui susțineri, oricât de nedovedite ale părții adverse, transformând nevoile probațiunii în astfel de litigii, într-o *probatio diabolica*, în care partea pârâtă ar fi ținută să probeze și fapte negative, sub sancțiunea de a considera dovedite susținerile contrare, chiar neprobate, ale celeilalte părți).

Rezultă, pe baza celor expuse, că în mod legal a apreciat prima instanță că acțiunea formulată nu este întemeiată pe drept, nici măcar pe contract, astfel că recursul declarat împotriva hotărârii acesteia a fost respins ca nefondat, în aplicarea art. 312 alin. (1) C. proc. civ.

2. Condițiile aplicării art. 56 lit. d) C. muncii. Momentul încetării contractului individual de muncă

C. muncii, art. 56 lit. d)^[1]

■ **Acordul angajatorului nu poate fi interpretat ca fiind dat în vederea încheierii unui nou contract individual de muncă, după data depunerii cererii de pensionare, în condițiile în care contractul individual de muncă în vigoare nu încetase, încetarea urmând să intervină abia la momentul comunicării deciziei de pensionare.**

^[1] Litera d) a art. 56 a fost modificată prin art. I pct. 30 din Legea nr. 40/2011 (M. Of. nr. 225 din 31 martie 2011), având următorul cuprins: „la data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare; la data comunicării deciziei de pensie în cazul pensiei de invaliditate, pensiei anticipate parțiale, pensiei anticipate, pensiei pentru limită de vârstă cu reducerea vârstei standard de pensionare”, iar în urma republicării Codului muncii (M. Of. nr. 345 din 18 mai 2011) a devenit lit. c).

■ **Cunoașterea admiterii cererii de pensionare nu este de natură să conducă la încetarea raporturilor de muncă, pentru a se putea considera că eventuala continuare a prestării muncii de către salariat, după data cunoașterii acestui fapt, echivalează cu acordul în vederea încheierii unui nou contract.**

■ **Pentru a putea da naștere unui nou contract de muncă, acordul angajatorului ar fi trebuit exprimat după încetarea de drept a contractului anterior.**

*C.A. București, s. a VII-a civ., confl. mun. și asig. soc.,
dec. nr. 2639/R din 2 mai 2011, nepublicată*

Prin sentința civilă nr. 5598/29.06.2010, pronunțată de Tribunalul București, Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, a fost respinsă contestația formulată de contestatoarea S.C.A. în contradictoriu cu intimata S.N.S. SA, ca nefondată.

Prima instanță a reținut că între părți au existat raporturi de muncă, începând cu 16.01.1995, în baza contractului individual de muncă înregistrat cu nr. 160/17.01.1995. Cu cererea înregistrată la angajator cu nr. 5xx/07.03.2008, reclamanta a înștiințat angajatorul despre faptul că, în luna martie 2008, va îndeplini condițiile de pensionare și a solicitat acordul pentru continuarea activității în cadrul societății. Prin decizia nr. 1xxxxx/19.06.2008, emisă de Casa Județeană de Pensii, Sector 1, s-a stabilit dreptul reclamantei la pensie pentru limită de vârstă, începând cu 01.04.2008. Ca urmare a solicitării intimătei, prin adresa nr. 2xxx/18.09.2009, contestatoarea a depus la sediul angajatorului decizia de pensionare, iar intimata a emis la 24.09.2009 decizia nr. xx, prin care a constatat încetate de drept raporturile de muncă, începând cu 28.09.2009, în temeiul art. 56 lit. d) C. muncii.

Contestatoarea a invocat nulitatea deciziei nr. xx/24.09.2009, cu motivarea că actul nu cuprinde mențiunile obligatorii referitoare la motivele ce au determinat adoptarea măsurii, la termenul în care poate fi contestată și la instanța competentă, precum și că încetarea de drept a contractului individual de muncă a operat la data pensionării, respectiv 01.04.2008, moment de la care s-a derulat un nou raport de muncă, acesta din urmă neputând înceta de drept, în opinia sa, în temeiul art. 56 lit. d) C. muncii. Raportând situația de fapt la dispozițiile legale aplicabile, instanța a constatat că cererea este neîntemeiată.

Astfel, art. 56 lit. d) C. muncii reglementează încetarea de drept a contractului individual de muncă, stabilind că aceasta intervine

la data comunicării deciziei de pensionare pentru limită de vârstă, pensionare anticipată, pensionare anticipată parțială sau pensionare pentru invaliditate a salariatului, potrivit legii. Totodată, potrivit art. 41 alin. (6) din Legea nr. 19/2000, în situația angajaților care au depus cerere de pensionare, angajatorii acestora nu pot dispune încetarea raporturilor de muncă, în vederea pensionării, decât după primirea deciziei de admitere a cererii de pensionare.

Față de aceste dispoziții legale, s-a constatat că încetarea de drept a raporturilor de muncă nu a operat la data pensionării reclamantei, astfel cum susține aceasta, ci la data la care angajatorul a primit decizia de admitere a cererii de pensionare a reclamantei. Cum ambele părți au susținut că societatea a intrat în posesia deciziei de pensie la 23.09.2009, în mod corect, angajatorul a constatat încetarea contractului individual de muncă după această dată. Acordul exprimat de angajator în cuprinsul cererii reclamantei, înregistrată cu nr. xxx/07.03.2008, vizează continuarea activității de către reclamantă ulterior îndeplinirii de către aceasta a condițiilor de pensionare, căci, prin cerere, reclamanta învedera angajatorului că, începând cu luna martie 2008, îndeplinește condițiile de pensionare, și nu poate fi calificat drept un acord pentru continuarea activității după data încetării raporturilor de muncă, un asemenea acord fiind valabil numai dacă a intervenit la data încetării contractului de muncă.

De asemenea, criticile referitoare la condițiile de formă a deciziei sunt neîntemeiate, întrucât dispozițiile art. 62 alin. (2), art. 74 și art. 268 alin. (2) C. muncii, referitoare la obligația inserării în decizia emisă de angajator a mențiunilor privind termenul în care poate fi contestat actul, instanța competentă la care poate fi contestată și motivele pe care se întemeiază, vizează decizia de concediere. Concedierea reprezintă acea modalitate de încetare a contractului individual de muncă ce intervine ca urmare a voinței unilaterale a angajatorului, însă, în speță, raporturile de muncă nu au încetat prin concediere, ci încetarea a intervenit de drept. Cum dispozițiile legale nu impun angajatorului obligația de a emite o decizie în cazul în care a operat încetarea de drept a raporturilor de muncă, actul care a fost emis de intimată nu este supus niciunei condiții de formă.

Celelalte cereri care au ca obiect reintegrarea reclamantei în postul deținut anterior emiterii deciziei contestate și obligarea intimatei la plata drepturilor salariale, pentru perioada 28.09.2009 până la reintegrare, au caracter accesoriu în raport cu cererea de anulare a deciziei, astfel că vor avea aceeași soartă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta.

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport de criticile formulate și de prevederile art. 304¹ C. proc. civ., Curtea reține următoarele:

Prin decizia nr. xx/24.09.2009, intimata a constatat încetarea de drept a raporturilor de muncă dintre părți, începând cu 28.09.2009, în temeiul art. 56 lit. d) C. muncii, motivat de faptul că, prin decizia nr. lxxx/19.06.2008, s-a stabilit dreptul reclamantei la pensie pentru limită de vârstă începând cu 01.04.2008, iar decizia aceasta a fost comunicată intimatei în 23.09.2009, dată acceptată de ambele părți, după ce intimata a solicitat și Casei de Pensii a Municipiului București relații privind soluționarea cererii de pensionare a recurente.

A susținut recurenta că raporturile de muncă dintre părți au fost guvernate de două contracte individuale de muncă, respectiv contractul nr. xxx/17.01.1995, în perioada 17.01.1995-01.04.2008, și un contract în formă verbală, în perioada 01.04.2008-28.09.2009. Curtea constată că o astfel de susținere nu este fondată, deoarece, după 01.04.2008, când au fost stabilite drepturile de pensie ale recurente, raporturile de muncă dintre părți au continuat în baza contractului individual de muncă inițial, în vigoare la acel moment, până la data comunicării deciziei de pensionare către angajator.

Acordul angajatorului, exprimat în 07.03.2008, prin rezoluția pusă pe cererea recurente, nu poate fi interpretat ca fiind dat în vederea încheierii unui nou contract individual de muncă după data depunerii cererii de pensionare, în condițiile în care contractul de muncă în vigoare nu încetase, încetarea urmând să intervină abia la momentul comunicării deciziei de pensionare, așa cum corect a reținut și prima instanță. Or, decizia de pensionare a fost comunicată în 23.09.2009, iar, față de formularea clară a textului de lege, cunoașterea admiterii cererii de pensionare nu este de natură să conducă la încetarea raporturilor de muncă, pentru a se putea considera că prin continuarea prestării muncii de către recurentă după data cunoașterii acestui fapt echivalează cu acordul în vederea încheierii unui nou contract.

Pentru a putea da nașterea unui nou contract de muncă, acordul angajatorului ar fi trebuit exprimat după încetarea de drept a contractului anterior, or, în speță, intimata nu și-a manifestat voința în acest sens.

În legătură cu susținerile recurente că intimata trebuia să emită o decizie de încetare a raporturilor de muncă pentru motive care țin/

nu țin de persoana salariatului, decizie care trebuia să conțină toate mențiunile pe care Codul muncii le prevede sub sancțiunea nulității (motivarea în fapt și în drept, instanța competentă unde poate fi contestată și termenul de contestare etc.), Curtea apreciază că acestea nu sunt fondate, deoarece decizia contestată nu reprezintă o decizie de concediere, ci o decizie de încetare de drept a raporturilor de muncă.

Intimata nu ar fi trebuit să emită decizie de concediere, atât timp cât era incidentă situația prevăzută de art. 56 lit. d) C. muncii, iar aplicarea acestei cauze de încetare de drept a contractului de muncă nu poate fi înlăturată prin voința părților.

Pentru aceste considerente, văzând dispozițiile art. 304¹ și art. 312 alin. (1) C. proc. civ., Curtea a constatat că recursul nu este fondat și l-a respins în consecință.

3. Încetarea calității de preot militar. Caterisirea. Efectele hotărârii instanței de recurs în planul drepturilor canonice. Retragerea avizului necesar pentru exercitarea profesiei. Neîndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 56 lit. h) C. muncii

Legea nr. 195/2000, art. 23

■ Clericii sancționați în primă instanță, cu diferite pedepse, printre care și caterisirea, rămân suspendați din serviciu până la darea unei sentințe definitive.

■ Hotărârile instanțelor disciplinare și de judecată eparhiale devin executorii numai după investirea lor cu formulă executorie de către chiriarh, iar hotărârile instanțelor de recurs devin executorii după aprobarea lor de către mitropolit sau Patriarh, după caz.

■ Redobândirea calității de preot nu este suficientă pentru exercitarea efectivă a atribuțiilor ce revin preotului militar, fiind necesară obținerea investirii hotărârii organului de jurisdicție bisericesc, în condițiile art. 156 alin. (2) din Statutul BOR.

■ Până la pronunțarea unei hotărâri de menținere în funcție de către instanța bisericească, preoții militari sunt suspendați din funcție, iar pe timpul suspendării din funcție preoții militari nu primesc niciun drept, urmând ca, în funcție de soluția pronunțată, să fie repuși în drepturi sau să le înceteze calitatea de preot militar de la data suspendării.

*C.A. București, s. a VII-a civ., confl. mun. și asig. soc.,
dec. nr. 3351/R din 9 mai 2012, nepublicată*

Prin sentința civilă nr. 7074/27.07.2011, Tribunalul București, Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, a admis în parte cererea formulată de reclamantul C.T. împotriva pârâtului M.A.N. pentru UM X. din cadrul Statului Major General și pentru UM Y.M. din cadrul Statului Major al Forțelor Navale; a dispus anularea adresei nr. A21xx/10.04.2009, emise de UM Y.M.; a dispus revenirea la situația anterioară emiterii adresei menționate mai sus; a obligat pârâtul să-l reîncadreze pe reclamant în funcția avută anterior emiterii adresei nr. A2144/10.04.2009, de preot militar de garnizoană, categoria a II-a, asimilată gradului militar de locotenent colonel în Garnizoana M.; a obligat pârâtul la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat reclamantul de la 02.04.2009 și până la reîncadrarea efectivă; a respins cererile privind anularea certificatului de înregistrare fiscală emis de Ministerul Finanțelor Publice – A.N.A.F. și de obligare a pârâtului la plata de daune morale, ca neîntemeiate; a respins acțiunea formulată împotriva pârâtei Arhiepiscopia Tomisului, prin care se solicită anularea deciziei nr. x/02.04.2009, emise de Consistoriul Eparhial al Arhiepiscopiei Tomisului, obligarea la plata în solidar cu Ministerul Apărării Naționale a despăgubirilor egale cu drepturile salariale, conform art. 78 C. muncii, de la emiterea adresei nr. A2144/10.04.2009 până la reîncadrarea efectivă, și la plata de daune morale, ca neîntemeiată.

A fost respinsă excepția tardivității formulării contestației împotriva adresei nr. A21xx/10.04.2009, prin care reclamantului i s-a adus la cunoștință că raporturile sale de muncă au încetat, conform art. 56 lit. h) C. muncii, cu motivarea că se află în prezența unei încetări a raporturilor de muncă în formă atipică, adresa contestată reprezentând un act de informare, prin care pârâta angajator îi aduce la cunoștință reclamantului că nu mai are raporturi de serviciu în calitate de preot militar cu aceasta. Această adresă este un act ce intervine între părți în cazul desfășurării raporturilor de muncă, iar contestarea ei nu este legată de vreun termen, precum contestarea deciziei de concediere.

S-a apreciat că reclamantul avea posibilitatea să se adreseze instanței de judecată cu privire la cenzurarea măsurii dispuse de angajator, de a-i înceta unilateral, de drept, desfășurarea contractului său de muncă, de abia după ce instanțele speciale canonice s-au pronunțat definitiv asupra sancțiunii primite pe linie bisericească. La momentul introducerii acțiunii, 28.08.2009, împotriva adresei

nr. A21xx/10.04.2009, emise de UM M., reclamantul se afla în faza declarării recursului la Patriarhia Română, unde depusese cererea cu nr. 4475/26.09.2009, trebuind să existe o hotărâre definitivă sau irevocabilă a instanțelor militare sau bisericești, condiție prevăzută conform art. 23 din Legea nr. 195/2000 privind constituirea și organizarea clerului militar.

Termenul de 30 de zile se calculează de la rămânerea definitivă a hotărârii instanțelor militare sau bisericești, hotărâre care nu exista încă în cauză. Reclamantul contestă în fapt măsura neprimirii la serviciu și, implicit, conținutul adresei menționate mai sus, contestare care nu este legată de cele 30 de zile.

A fost respinsă și excepția lipsei calității procesuale pasive, invocată de pârâta Arhiepiscopia Tomisului, cu motivarea că reclamantul are dublă calitate, de preot, care se supune canonic Arhiepiscopiei, și de militar angajat, care se subordonează structurilor militare, conform dispozițiilor existente în Legea nr. 195/2000, iar instanța urmează să facă o analiză, având în vedere interdependența celor două forme de subordonare, respectiv dacă reclamantul, ca preot, a avut toate avizele necesare pentru continuarea calității de salariat, ca preot militar.

Asupra fondului cauzei, tribunalul a reținut că reclamantul a încheiat un contract de muncă cu Ministerul Apărării Naționale – UM 02078 – pentru exercitarea profesiei de preot militar de garnizoană, categoria a II-a, asimilate gradului de locotenent colonel, în baza art. 15 lit. b) din Legea nr. 195/2000 și a art. 41¹ din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, modificată și completată prin O.U.G. nr. 90/2001, în urma susținerii unui examen de selecție din 03.12.2002, fiind declarat admis pentru funcția de preot militar pentru Garnizoana M., conform adresei nr. B1 1597/19.12.2002.

Contractul încheiat între părți este pe durată nedeterminată, până la limita de vârstă în grad sau a ultimului grad obținut, drepturile și obligațiile ce se derulează între părți fiind cele corespunzătoare Codului muncii – lege generală în materie, și legilor speciale în domeniu, respectiv Legea nr. 80/1995, modificată prin O.U.G. nr. 90/2001, și Legea nr. 195/2000.

Datorită specificului atras de calitatea de preot, reclamantul a avut o dublă subordonare, față de Ministerul Apărării Naționale, în baza raporturilor de muncă, și, din punct de vedere spiritual-canonice, față de Arhiepiscopia Tomisului, care l-a și recomandat pentru participarea la examenul de selecție pentru funcția de preot militar

și care a desemnat și reprezentanți în Comisia de examinare, pentru verificarea aptitudinilor participanților la selecția pentru funcția de preot militar.

Dubla subordonare a reclamantului – militar-administrativ, față de structura militară în care este încadrat, și spiritual-canonice, față de ierarhia bisericească care l-a recomandat – este susținută și de art. 14 din Legea nr. 195/2000, cât și de conținutul Ordinului Ministerului Apărării Naționale nr. M149/14.11.2000.

Față de dispozițiile de mai sus, s-a reținut de către instanță că ambele pârâte au calitate procesuală pasivă.

Cu privire la derularea contractului de muncă al reclamantului și cu privire la modul de încetare al acestuia, tribunalul a apreciat că se aplică dispozițiile Codului muncii, dar și ale legislației militare clericale în mod egal, preoții militari fiind asimilați ofițerilor, conform art. 115 din Legea nr. 195/2000.

În baza art. 56 C. muncii, s-a constatat că contractul individual de muncă încetează de drept, conform lit. h), de la data retragerii de către autoritățile sau organismele competente a avizelor, a autorizațiilor sau a testărilor necesare pentru exercitarea profesiei.

În reglementarea prevăzută de Legea nr. 195/2000, art. 22, se prevede că încetarea calității preoților militari se realizează în opt cazuri, numerotate de la a) la h), printre care nu se regăsește și pierderea calității de preot.

În intervalul de timp în care preoții militari se află într-o situație imputabilă acestora, prevăzută în art. 22 din Legea nr. 195/2000, preoții militari se suspendă din funcție, iar cei care sunt cercetați și judecați în stare de libertate sau eliberați pe cauțiune se pun la dispoziție. Pe timpul suspendării din funcție, preoții militari nu primesc niciun drept de la Ministerul Apărării Naționale, iar cei puși la dispoziție beneficiază de drepturile bănești corespunzătoare gradului cu care sunt asimilați, la minim.

Dacă se dispune scoaterea de sub urmărire penală, încetarea urmării penale ori a procesului penal ori achitarea, preoții sunt repuși în toate drepturile avute la data suspendării.

În cazul reclamantului, tribunalul a reținut că acesta a fost înștiințat, prin adresa contestată nr. A21xx/10.04.2009, emisă de unitatea angajatoare UM 02078 Mangalia, că, în baza prevederilor art. 56 lit. h) C. muncii, raporturile de muncă ale acestuia au încetat de drept la 02.04.2009, iar motivul reținut ca temei al încetării acestor raporturi de muncă este conținutul deciziei nr. 5xx/02.04.2009,

emise de Arhiepiscopul Tomisului, prin care reclamantul, în calitate de preot militar, „este oprit în totalitate de la săvârșirea celor sfinte”, cu aceeași dată i s-a retras binecuvântarea de a funcționa ca preot militar, fiind deferit spre judecare Consistoriului eparhial.

Această decizie, nr. 5xx/02.04.2009, emisă de autoritățile bisericești, a fost analizată de către Consistoriul eparhial al Arhiepiscopiei Tomisului, care a hotărât „să-l pedepsească pe reclamant cu caterisirea”, emițând sentința nr. 7/01.06.2009, astfel că angajatorul UM 02078 Mangalia, din cadrul Ministerului Apărării Naționale, a hotărât unilateral să înceteze „de drept” contractul individual de muncă al reclamantului, considerând că „Biserica” i-a retras reclamantului calitatea de preot, astfel că acesta nu mai poate fi nici preot militar.

Adresa contestată, nr. A21xx/10.04.2009, astfel cum arată și pârâtul Ministerul Apărării Naționale, este o adresă internă, cu caracter administrativ, prin care reclamantului i se aduce la cunoștință că i-au încetat de drept raporturile de muncă, începând cu 02.04.2009. Reclamantul a contestat această adresă, pe cale ierarhic-administrativă la angajatorul său și, nefiind primit la serviciu, a înțeles să o conteste și în instanță, în baza art. 283 alin. (1) și (2) C. muncii, deoarece conținutul acestei adrese a fost emis cu referire la încheierea, executarea și încetarea contractului său de muncă. Așa cum susține și pârâtul Ministerul Apărării Naționale, adresa contestată are și un caracter administrativ, dar conține dispoziții care se referă la derularea raporturilor de muncă dintre părți și, cum aceasta stă la baza refuzului pârâtului de a-l mai primi pe reclamant la serviciu, face obiectul contestației formulate de reclamant în instanță, formularea acestei cereri nefiind legată de termenul de 30 de zile calendaristice în care poate fi contestată decizia unilaterală a angajatorului, referitoare la încetarea contractului individual de muncă.

În opinia instanței, această adresă, prin care angajatorul îi aduce la cunoștință reclamantului că îi încetează contractul individual de muncă „de drept”, pentru lipsa avizării, a atestatului și a autorizării, a fost emisă înaintea aplicării, în mod definitiv și irevocabil, a unei pedepse pe linie bisericească reclamantului preot-militar.

Prin decizia nr. 5xx/02.04.2009, emisă de Arhiepiscopul Tomisului, reclamantul, ca preot, era oprit de la săvârșirea celor sfinte, dar își putea îndeplini în continuare celelalte atribuții de preot, oprirea totală de la săvârșirea lucrărilor sfinte pe un anumit timp fiind o pedeapsă vremelnică, conform art. 4 lit. c) din Regulamentul de pro-

cedură și de judecată al Consistoriului Mitropolitan, și i s-a retras „binecuvântarea” de a funcționa ca preot militar în Armata României, ceea ce nu a însemnat că, implicit, nu mai avea recomandarea Bisericii pentru a funcționa ca preot militar.

De asemenea, atât timp cât reclamantul avea calea contestării deciziei nr. 5xx/02.04.2009 la Consistoriul eparhial și apoi, mai departe, către Sfântul Sinod, pentru cazurile de caterisire, conform art. 53 lit. b) din Regulamentul de judecată bisericească, acesta trebuia, în mod legal, să fie suspendat din serviciul militar până la darea unei sentințe definitive, așa cum prevăd dispozițiile art. 67 din același Regulament de procedură și de judecată al Consistoriului Mitropolitan. Aceeași obligație este prevăzută și de art. 23 alin. (2) din Legea nr. 195/2000. De asemenea, conform dispozițiilor art. 20 din Ordinul ministrului apărării naționale privind aprobarea Regulamentului de organizare și de funcționare a asistenței religioase în armată nr. M149/14.11.2000, pentru abateri de la disciplină preoții militari pot fi sancționați, atât conform regulamentelor militare, cât și canoanelor bisericești, de către șefii structurilor superioare.

În opinia tribunalului, aceasta înseamnă că nu era obligatoriu ca reclamantul să fie „sancționat” de către angajatorul-unitate militară cu încetarea de drept a contractului său individual de muncă. Singura măsură legală, care se putea lua și care influența contractul de muncă al reclamantului, era suspendarea calității de preot militar a acestuia, până la rezolvarea irevocabilă a litigiului apărut pe linie bisericească.

Constatând că, la momentul când pârâtul-angajator a emis adresa nr. A21xx/10.04.2009, reclamantul nu avea o hotărâre irevocabilă de caterisire, fusese sancționat pe linie a Bisericii Ortodoxe cu „oprirea de la săvârșirea lucrărilor sfinte” și i se retrăsese binecuvântarea de a fi preot în Armata Română, dar acesta era preot în continuare, își putea îndeplini atribuțiile de preot militar, dar fără să săvârșească „cele sfinte” și nu i se retrăsese recomandarea Bisericii, respectiv a Arhiepiscopiei Tomisului, de care a fost nevoie la susținerea examenului concursului de angajare în Armată, tribunalul a constatat că adresa emisă de pârâtul-angajator și măsura luată de a nu-l mai primi la serviciu pe reclamant sunt nelegale.

Tribunalul consideră că pentru a-i fi retrase reclamantului avizele, autorizațiile și atestările necesare în sensul art. 56 lit. h) C. muncii, pentru funcția de preot militar, era nevoie de aprobarea Patriarhiei Române, la solicitarea șefului Secției de asistență religioasă din

cadrul Statului Major General din cadrul Ministerului Apărării Naționale, același serviciu care i-a acordat avizul reclamantului pentru transferul de la UM 02196 la UM 02078, ceea ce nu s-a întâmplat.

Pe fondul cauzei, tribunalul a considerat că reclamantul avea în continuare toate avizele necesare pentru a funcționa ca preot militar la UM 02078, din cadrul Ministerului Apărării Naționale, atât timp cât nu exista o hotărâre irevocabilă împotriva reclamantului, în baza căreia pârâtul, Ministerul Apărării Naționale, să poată emite adresa de încetare a raporturilor de muncă cu reclamantul.

De altfel, reclamantul a obținut, în urma retragerii binecuvântării de către Biserica Ortodoxă Română, dreptul canonic deplin de a administra și de a celebra sfintele slujbe și serviciile religioase ale Bisericii Ortodoxe Universale, dobândind funcția de Protopop Mitrofor pentru Provincia Dobrogea din România, în cadrul Vicariatului Ortodox autonom de Calatis, și, în această situație, pârâtul Ministerul Apărării Naționale nu a avut un motiv legal și temeinic pentru a înceta contractul individual de muncă al reclamantului.

Față de cele reținute mai sus, tribunalul a apreciat că Ministerul Apărării Naționale a procedat prematur la emiterea adresei prin care îl anunță pe reclamant că îi încetează „de drept” contractul său individual de muncă, iar dacă considera, ca angajator, că reclamantul a săvârșit vreo faptă pe linie bisericească, care să-i atragă și sancționarea disciplinară pe linie militară, acesta trebuia să-i suspende contractul individual de muncă ca preot militar sau, cel mult, trebuia să adopte situația punerii la dispoziția contestatorului pe perioada cercetării, până la stabilirea irevocabilă a vinovăției acestuia, urmând ca angajatorul să-i plătească drepturile cuvenite la minim, potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 195/2000.

S-a mai constatat de către instanța de fond că, prin adresa înaintată de Consistoriul Mitropolitan al Patriarhiei Române către reclamant și depusă de către acesta la dosar în ședința publică din 26.07.2011, se comunică reclamantului că, în urma judecării recursului formulat împotriva hotărârii de caterisire nr. 7/11.06.2009 a Consistoriului Eparhial al Arhiepiscopiei Tomisului și implicit a deciziei nr. 5xx/02.04.2009 a Arhiepiscopiei Tomisului, s-a admis calea de atac a reclamantului-preot, a fost casată sentința de caterisire, a fost anulată decizia nr. 517 și i-a fost schimbată pedeapsa caterisirii aplicată reclamantului în pedeapsa „pierderii pentru totdeauna a dreptului de a fi ridicat la un grad ierarhic superior sau administrativ”, a fost reintegrat reclamantul în clerul militar al Biseri-

cii Ortodoxe Române, conform art. 23 din Legea nr. 195/2000 și s-a dispus achitarea datoriilor Capelei militare – Garnizoana Mangalia, de către Parohia ce deține în folosință lăcașul de cult.

În urma acestei decizii, emise de Patriarhia Română, reclamantul și-a obținut dreptul de preot, respectiv acela de a săvârși în totalitate cele sfinte, fiind reintegrat ca și cler militar, ceea ce înseamnă că a obținut și binecuvântarea Bisericii Ortodoxe Române, care arată că decizia pârâtului Ministerul Apărării Naționale, de a-i înceta de drept raporturile de muncă ca preot militar, este prematură.

Față de cele reținute mai sus, tribunalul a dispus anularea adresei nr. A 21xx/10.04.2009, inclusiv a procesului-verbal menționat în conținutul ei și a rezoluției aplicate pe aceasta; în baza dispozițiilor art. 78 C. muncii, cât și a dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 195/2000, a dispus revenirea reclamantului la situația anterioară emiterii adresei menționate mai sus, obligând pârâtul Ministerul Apărării Naționale, pentru UM 02078 Mangalia, să-l reîncadreze pe reclamant în funcția de preot militar de garnizoană, categoria a II-a, asimilată gradului militar de locotenent colonel, reîncadrarea urmând a se face la UM 02078 M, și să îi achite reclamantului despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat reclamantul de la 02.04.2009, de când i-au încetat raporturile de muncă și până la reîncadrarea efectivă în funcția și în gradul deținute anterior încetării raporturilor de muncă.

Tribunalul a respins ca neîntemeiată cererea reclamantului de anulare a certificatului de atestare fiscală, eliberat de Ministerul Finanțelor Publice – A.N.A.F., întrucât nu s-a făcut dovada existenței vreunui motiv de anulare a acestui certificat, care, de altfel, nu ar putea fi anulat de către o instanță care soluționează litigiile de muncă, în cadrul unui litigiu de muncă.

Au fost considerate neîntemeiate și cererile prin care reclamantul a solicitat anularea deciziei nr. 517/02.04.2009, emise de Arhiepiscopia Tomisului, a hotărârii nr. 7/11.06.2009, emise de Consistoriul Eparhial al Arhiepiscopiei Tomisului, obligarea în solidar cu Ministerul Apărării Naționale la plata despăgubirilor egale cu drepturile salariale, conform art. 78 C. muncii, de la data emiterii adresei nr. A21xx/10.04.2009 până la data reîncadrării efective. La data soluționării acestei cauze, aceste înscrisuri emise pe linie bisericească erau deja anulate, conform adresei comunicate reclamantului de către Patriarhia Ortodoxă Română, astfel că instanța nu mai are niciun motiv pentru care să porceadă la analiza legalității și a

temeiniciei acestora. Apreciază că, înainte de a se pronunța instanța de fond asupra acestor acte menționate mai sus și emise pe linie bisericească, acestea au fost desființate de Sfântul Sinod al Patriarhiei Ortodoxe Române, conținutul acestora a fost anulat, urmările acestora pe linie bisericească au fost desființate, efectele acestora cu influență asupra raporturilor juridice de muncă ale reclamantului cu Armata Română nu mai sunt influențate de conținutul acestor acte, astfel că instanța nu mai are ce să cenzureze. Accesul liber la justiție al reclamantului este recunoscut ca drept cetățenesc, fundamentat prin art. 6 pct. 6 pct. 1 din Convenția C.E.D.O., prin art. 21 din Constituția României, prin art. 10 din Declarația universală a drepturilor omului și prin art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, dar la această dată instanța nu mai are ce să analizeze, deoarece actele solicitate a fi cenzurate și anulate au fost desființate chiar de către Biserică, organul care le-a emis.

A fost respinsă și cererea reclamantului de obligare a pârâtului, Ministerul Apărării Naționale, la plata de daune morale, apreciindu-se că, prin anularea adresei de încetare a raporturilor de muncă ale reclamantului cu pârâtul UM 02078 Mangalia și prin repunerea în funcția de preot militar cu obligarea la despăgubiri, conform art. 78 C. muncii, s-a produs o reparare a prejudiciului suportat de reclamant. De asemenea, reclamantul nu a depus la dosar o cuantificare a daunelor morale suferite și nici nu a dovedit legătura de cauzalitate dintre fapta pârâtului și prejudiciul moral suferit.

Ca neîntemeiată a fost apreciată și cererea reclamantului de a fi obligată Arhiepiscopia Tomisului în solidar cu Ministerul Apărării Naționale atât la plata de despăgubiri, conform art. 78 C. muncii, cât și la plata de daune morale, întrucât Arhiepiscopia Tomisului nu are calitatea de angajator al reclamantului, nu îi acorda acestuia vreun drept salarial, este autoritatea bisericească căruia reclamantul i se subordonează pe linie canonică și nu există vreun temei legal pentru ca aceasta să fie obligată în solidar cu pârâtul Ministerul Apărării Naționale la plata acestor despăgubiri. Decizia nr. 517 și hotărârea nr. 7 au fost desființate de Sfântul Sinod, respectiv de Biserica Ortodoxă Română, având loc o reparație a drepturilor reclamantului, prin reșezarea reclamantului ca preot în cadrul Bisericii Ortodoxe Române și ca preot în militar în cadrul Armatei Române, astfel că cererea de obligare a Arhiepiscopiei Tomisului la plata de daune morale este apreciată ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs, în termen legal și motivat, recurenții-intimați Arhiepiscopia Tomisului și Ministerul Apărării Naționale, pentru U.M. 02515 B și U.M. 02078 Mangalia.

Analizând sentința recurată prin prisma criticilor formulate, Curtea reține următoarele:

Cu privire la statutul reclamantului-contestator, Curtea reține că, la 03.12.2002, în urma unei proceduri de selecție și cu avizul Bisericii Ortodoxe, reclamantul a fost declarat admis spre a fi încadrat ca preot militar, asimilat inițial gradului de maior, avansat prin transfer la gradul de locotenent-colonel, pentru garnizoana M., având contract individual de muncă pentru cadru militar asimilat sub nr. 266/A1221/01.06.2007. Prin urmare, potrivit Legii nr. 195/2000 și art. 2 alin. (2) din RG nr. M 149/2000, reclamantul a funcționat cu dublă subordonare, atât militară, față de șefii structurilor militare, cât și spiritual-canonice, ierarhiei bisericești care l-a recomandat.

Pentru anumite abateri financiare și disciplinare grave, așa cum se menționează în decizia nr. 5xx/02.04.2009 a Arhiepiscopiei Tomisului, începând cu 02.04.2009, reclamantul a fost oprit de la săvârșirea celor sfinte, fiind deferit spre judecare Consistoriului eparhial, iar potrivit art. 2 din aceeași decizie, cu aceeași dată, i s-a retras binecuvântarea de a funcționa ca preot militar în Armata României. Această decizie a fost comunicată angajatorului UM 02078 Mangalia.

Având în vedere conținutul deciziei nr. 5xx/2009, raportat la atribuțiile ce revin unui preot militar, conform prevederilor Legii nr. 195/2000 și ale Ordinului Ministrului Apărării Naționale nr. M149/04.11.2000, Ministerul Apărării Naționale a considerat, pe latură civilă, că reclamantul nu mai putea să-și îndeplinească aceste atribuții. Pe cale de consecință, unitatea angajatoare a constatat că a intervenit încetarea de drept a raporturilor de muncă cu reclamantul, conform art. 56 lit. h) C. muncii, contractul individual de muncă încetând de drept de la data retragerii de către autoritățile sau organismele competente a avizelor, a autorizațiilor ori a atestărilor necesare pentru exercitarea profesiei.

Părțile au avut o opinie diferită asupra naturii juridice a adresei nr. A21xx/10.04.2009, care ar reprezenta fie un act de informare, prin care reclamantului i s-a adus la cunoștință faptul că nu mai are raporturi de serviciu, în calitate de preot militar, cu UM 02078 Mangalia, fie o decizie de încetare a contractului individual de muncă, cu consecința procedurii care i se aplică în vederea contestării acesteia, aceasta fiind o latură a conflictului de muncă dedus judecătii.

A fost supusă cenzurii instanței de fond excepția tardivității formulării contestației, tribunalul apreciind că adresa menționată, deși este act de dreptul muncii, nu are un termen de contestare, întrucât este manifestarea unei încetări a raporturilor de muncă în formă atipică, reprezentând un act de informare, iar contestarea ei nu este legată de vreun termen, precum contestarea deciziei de concediere. Mai mult, s-a apreciat că reclamantul avea posibilitatea să se adreseze instanței de judecată abia după ce instanțele speciale canonice s-au pronunțat definitiv asupra sancțiunii primite pe linie bisericească, astfel că reclamantul contestă în fapt măsura neprimirii la serviciu și implicit conținutul adresei menționate mai sus, contestare care nu este legată de cele 30 de zile.

Analizând dispozițiile emise de autoritățile canonice, tribunalul a apreciat că Ministerul Apărării Naționale a procedat prematur la emiterea adresei nr. A21xx/2009, întrucât nu s-a stabilit în mod irevocabil că reclamantul a săvârșit vreo faptă, pe linie bisericească, care să-i atragă și sancționarea disciplinară pe linie militară, alte soluții fiind de suspendare a contractului individual de muncă ca preot militar sau de punere a acestuia la dispoziția comandantului, pe perioada cercetării, urmând ca angajatorul să-i plătească drepturile cuvenite la minim, potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 195/2000.

Pe latură canonică, decizia nr. 5xx/02.04.2009 a Arhiepiscopiei Tomisului, prin care reclamantului i s-a retras binecuvântarea de a funcționa ca preot și prin care a fost oprit de la săvârșirea celor sfinte, fiind deferit spre judecare Consistoriului eparhial, a fost urmată de pronunțarea sentinței nr. 7/11.06.2009 a Arhiepiscopiei Tomisului, prin care acestuia i s-a aplicat de către autoritățile bisericești pedeapsa caterisirii. Reclamantul a contestat această sentință, iar în urma judecării recursului s-a admis calea de atac a reclamantului-preot, a fost casată sentința de caterisire, a fost anulată decizia nr. 5xx/2009 și i-a fost schimbată pedeapsa caterisirii în pedeapsa „pierderii pentru totdeauna a dreptului de a fi ridicat la un grad ierarhic superior sau administrativ”, a fost reintegrat reclamantul în clerul militar al Bisericii Ortodoxe Române, conform art. 23 din Legea nr. 195/2000 și s-a dispus achitarea datoriei Capelei militare – Garnizoana Mangalia, de către Parohia ce deține în folosință lăcașul de cult.

Cu privire la situația litigioasă pe linie canonică, tribunalul a apreciat că reclamantul a fost pus practic în situația anterioară, redobândindu-și drepturile, astfel că, și sub acest aspect, decizia de

încetare a contractului individual de muncă este nelegală. De asemenea, a apreciat că nu mai este necesar a se pronunța pe cererile de anulare a deciziilor canonice, care ar fi rămas fără obiect. Recurenții au criticat și această interpretare, susținând că instanțele nu au competența generală de a aprecia legalitatea unor acte de drept canonic și, sub acest aspect, tribunalul a depășit atributele puterii judecătorești. Curtea apreciază că, din această perspectivă, recursul Arhiepiscopiei Tomisului îndeplinește condiția interesului procesual, contestat de către pârât.

Astfel, aserțiunile instanței de fond privind efectele pe care hotărârea instanței de recurs canonică le produce pe planul drepturilor canonice și momentul de la care sunt produse aceste efecte au fost criticate de ambii recurenți, iar faptul că tribunalul s-a arătat competent să soluționeze, în baza dreptului de acces la justiție, cauzele de nelegalitate a acestor decizii canonice, cu care a fost învestit de către reclamant, dacă acest aspect nu ar fi fost soluționat anterior de către organele de jurisdicție bisericești, sunt aspecte ce exced necompetenței generale a instanțelor și încalcă, din punctul de vedere al Arhiepiscopiei Tomisului, care, la rândul său, a invocat această excepție de ordine publică, limitele în care o instanță civilă poate judeca. Prin urmare, interesul procesual al acestei recurente este justificat de folosul urmărit prin interpretarea corectă a dispozițiilor specifice laturii canonice a raportului juridic dedus judecării.

Analizând acest aspect al litigiului, Curtea reține, în primul rând, că reclamantul a învestit instanța cu cererea de anulare a deciziei nr. x/02.04.2009 și a sentinței nr. x/11.06.2009 a Arhiepiscopiei Tomisului, paralel cu contestarea lor la organul jurisdicțional superior, Consistoriul Mitropolitan.

În litigiul canonic, după două cicluri procesuale, aceste hotărâri au fost anulate, însă, contrar celor reținute de către instanța de fond, dispozițiile art. 156 alin. (1) și (2) din Statutul BOR prevăd expres că hotărârile instanțelor disciplinare și de judecată eparhiale devin executorii numai după învestirea lor cu formulă executorie de către chiriarh, iar hotărârile instanțelor de recurs devin executorii după aprobarea lor de către mitropolit sau Patriarh, după caz. Prin urmare, pe planul repunerii reclamantului în dreptul de a desfășura activitate bisericească, hotărârea menționată încă nu produce niciun efect, în condițiile în care nu a fost învestită prin procedura prevăzută de dispozițiile speciale aplicabile menționate mai sus. Din acest punct de vedere, criticile ambelor recurente sunt fondate, astfel că rațio-

amentul instanței de fond, referitor la efectul pe care repunerea în drepturi îl are asupra raportului juridic cu unitatea, este lipsit de temei legal.

Faptul că reclamantul a redobândit calitatea de preot nu este suficient pentru ca acesta să poată exercita efectiv aceste atribuții, ce îi revin în calitate de preot militar, fiind necesar să obțină investirea hotărârii organului de jurisdicție bisericesc, în condițiile art. 156 alin. (2) din Statutul BOR.

Chiar dacă se înlătură, față de considerentele expuse anterior, situația de fapt reținută de Tribunal, în sensul că cererea reclamantului de anulare a hotărârilor canonice (decizia nr. 5xx/2009, respectiv sentința nr. 7/2009) a rămas fără obiect, fiind soluționată, cu efect executoriu, de către instanța bisericească, Curtea nu se poate pronunța asupra acestui aspect, pentru următoarele considerente:

Prin încheierea de ședință din 08.12.2010, Tribunalul Constanța a respins, ca inadmisibilă, această solicitare. Astfel, se constată că instanța de fond a apreciat printr-o încheiere cu caracter interlocutoriu, nerecurată în cauză, că instanțele de judecată bisericească sunt organe proprii de judecată a cultelor, potrivit dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 489/2006, instanța de drept comun nefiind competentă să judece abaterile disciplinare de la disciplina internă a cultelor religioase.

Cum prin hotărârea din 04.02.2011, prin care s-a dispus strămutarea judecării fondului de la Tribunalul Constanța la Tribunalul București, Înalta Curte de Casație și Justiție a păstrat toate actele de procedură efectuate anterior strămutării, rezultă că și încheierea interlocutorie menționată anterior a fost păstrată. În aceste condiții, Tribunalul București nu mai putea reveni, pronunțând o altă soluție, și cum în recurs nu au fost formulate critici sub acest aspect, aceasta nu mai poate fi cenzurată, intrând în puterea lucrului judecat, a prezumției de legalitate și de adevăr judiciar.

Prin urmare, criticile recurenților referitoare la depășirea de către instanța de fond a atribuțiilor puterii judecătorești, motiv de recurs prevăzut de art. 304 pct. 4 C. proc. civ., sunt nefondate, în condițiile în care Curtea reține existența unei încheieri interlocutorii, prin care s-a constatat necompetența generală a instanțelor, cererile urmând a fi respinse ca inadmisibile.

Cu privire la raportul juridic cu Ministerul Apărării Naționale, Curtea apreciază că hotărârea este dată cu aplicarea greșită a legii, fiind incident motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ.